

F. VAN FRIEDLÄNDER-FULD.



T. B. LÖHNIS.

De heer F. VAN FRIEDLÄNDER-FULD, Nederlandsch consul-generaal te Berlijn, is benoemd tot lid van het Heerenhuis en zal dientengevolge zijn functie als consul neerleggen. — De heer T. B. LÖHNIS, inspecteur van den landbouw, die 24 jaar onafgebroken de belangen van den landbouw diende, heeft als zoodanig zijn ontslag aangevraagd.

En als je dan bedenkt, Rie, dat alles de schuld is van de onvoorzichtigheid van die vervloekte kindermeid . . . .''

Zijn lippen werden paars en trilden van smart en woede. Zijn adem ging geweldig en met groote halen door zijn lichaam, dat als in pijn zich op zijn stoel bewoog.

,,O, ik zou ze nu nog kunnen wurgen, die meid, als ik ze hier had . . . . O, Rie, ik haat ze zoo ; ik zou vroeger niet hebben willen gelooven, dat ik iemand zóó zou kunnen gaan haten. Die vervloekte meid ! O, als ik ze hier had, ik zou . . . .''

Hij kon niet verder spreken. Hij bezweek voor zijn onmacht.

Zijn zuster zweeg maar nam zich voor hem als hij rustiger was, alles te zeggen, wat ze nu voor zich hield. Het is heel goed mogelijk, dacht zij, dat er iets buitengewoons van hem had terecht kunnen komen, maar het is toch niet geheel zeker. Hij had even goed niet méer kunnen worden dan hij nu is. Ja, wie weet, was hij wel nog erger er aan toe geweest. Als ik nu geen armen had, zou ik zeker ook denken, dat ik met armen de sterkste en beste werker der wereld was geworden. Zóó denkt nu eenmaal iedereen. Hoe menigeen, gezond van lijf en leden, gaat niet in den stroom van 't leven ten onder, die, als hij maar eenigszins in dat opzicht misdeeld was, zich sterk genoeg gewaand zou hebben den machtigsten en geweldigsten tegenslagen het hoofd te bieden ? Zoo dacht zij stil voor zich heen, maar zij wachtte zich wel het hem te zeggen, omdat zij wist, dat het niet goed was hem in zulke buien tegen te spreken. En vooral nu niet, nu hij stil in elkaar gedoken zat en smartelijk nadacht. Zij wist dat zijn drift nu koelen ging en wijken zou voor een weemoedige stemming. Dat was zoo, want even later ging hij, weder op zijn gewonen nurkschen toon, verder :

,,Het kan mij eigenlijk niet schelen, maar ik heb mij toch nooit goed kunnen indenken, hoe het is gebeurd. Misschien kan jij het je beter herinneren, Rie. — Jij was twee jaar ouder. — Ik zou toch wel graag willen weten, hoe het gebeurd is !''

De zuster ging weer met het uitzoeken der brieven voort en zeide onderwijl : ,,Mama vertelde mij, dat de kindermeid onvoorzichtig was geweest, terwijl zij je baadde. En toen is het gebeurd. Maar hoe — dat weet ik ook niet precies. Ik geloof dat zij erg gehuild heeft, toen zij vernam, wat zij op haar geweten had !''

Zij vouwde een brief open.

De blinde streek over zijn glanslooze oogen, als zocht hij de duisternis ervoor weg te vagen.

,,Dat geeft ook niets. Het was toen gebeurd. Ik was voorgoed ongelukkig. Was zij vóór dat het gebeurde voorzichtiger geweest.'' — Hij zweeg.

Zijn zuster zweeg eveneens. Het was stil, héél stil in de kamer. Niets bewoog. Geen papier kraakte. Het was de stilte, die in een vertrek heerscht als er iemand lang en hartstochtelijk heeft zitten huilen en het uitgeschreide leed nog rond vlot in de suizing der stilte. Die volkomen stilte maakte hem onrustig, bang. Het was hem als voelde hij zich plotseling hoog staan in een wijde, donkere ruimte, alsof hij vallen zou . . . . Een gevoel van een groote, troostelooze verlatenheid kwam over hem. Hij zou zijn zuster nu voor het meest gewone woord dankbaar geweest zijn. Hij strekte zijn hand uit naar den koffer om zijn zuster er opmerkzaam op te maken, dat hij gereed was en wachtte. Maar zij scheen het niet te merken.

,,Laten we nou verder gaan !'' viel hij uit. Het ging hem vervelen.

,,Wat zit je dan daar, Rie, en . . . . !''

Hij tastte naar zijn zuster.

,,Rie ! — Rie !''

Hij schudde haar heen en weer.

Zij verroerde zich niet.

Weer schudde hij haar, nu heftiger.

,,Rie, wat is er dan, Rie, toe dan !''

De zuster sloeg de oogen op. Een krampschok ging door haar gansche lichaam. Zij kon niet meer denken. Zij hield hem een brief voor : ,,Hier, lees zelf !'' stootte ze bijna onmachtig uit.

,,Zij is gek geworden,'' dacht hij. Een groote angst overviel hem. De zuster richtte zich op en steunde klaaglijk.

,,Wat moet ik lezen, Rie ?'' Zijn hoofd draaide hij hulpeloos naar alle kanten.

Zij zweeg. Dan, plotseling met een ruk, stond zij van den grond op. De blinde schrok. Zij zeide, en tranen verstikten haar stem :



DE SCHADE AAN HET s.s. ,,ARTEMIS''.

Gaven wij in ons vorige nummer reeds een interessante serie opnamen betreffende de torpedeering van het s.s. „Artemis", hierboven plaatsen wij een foto, die de ontzaglijke uitwerking weergeeft van de op het schip afgeschoten torpedo. De stalen wand van de boot, (die thans in het gemeentedok te Rotterdam ligt, waar deze foto genomen werd,) is, als ware het papier, totaal van elkaar gescheurd!

,,Het moet verbrand worden ! Mama heeft gewild, dat wij het geen van beiden ooit weten zouden !''

Plotseling omarmde zij haar blinden broer met een groote heftigheid ; kuste hem op zijn voorhoofd en wangen, drukte zijn handen in de hare en streelde hem zóó teeder over het hoofd, dat de blinde geroerd begon te huilen.

Nog éénmaal las zij het briefje over, als wilde zij zich overtuigen dat zij toch wel bij haar verstand was geweest, toen zij het den eersten keer las. Maar zij had goed gelezen. Het stond er en het brandde in haar hersens :

,,Kom dadelijk naar huis. Rie heeft Arnold beide oogen...''

Weg ermede — weg — weg — voor immer.

Zij verscheurde het blaadje papier in honderden stukjes en wierp het in den haard.

,,Ik zal altijd bij je blijven beste broer,'' zei zij, en haar stem klonk onwezenlijk, als sprak zij zonder het zelf te weten.

,,Ik zal altijd bij je blijven en nooit van je weggaan. Ik zal mijn verdere leven aan jou wijden, want — haar stem stokte — want, o beste, lieve broer, goeie Arnold, ik, ik heb je blind gemaakt. *Ik* heb je ongelukkig doen zijn voor altijd !''

De blinde zweeg in machtelooze woede. Hij balde de vuisten dat de nagels in zijn vleesch drongen en zijn handen bloedden ; krampachtig kneep hij ze samen, als wilde hij zich met geweld weerhouden zijn zuster aan te grijpen. Het scheen een oogenblik of hij de saamgewrongen handen zou uitslaan, maar zij legde de armen om hem heen in een verteedering die als een zelfverdediging was, en hij voelde zijn toorn zinken. Zwijgend zaten ze zoo een poos, weenend, en de blinde voelde, naast zijn medelijden om haar smart, de gedachte in zich wakker worden dat zijn verdriet het bitterst was . . . . Omdat hij den eenigen steun verloren had die hem had staande gehouden als hij dreigde onder te gaan in zijn leed ; omdat hij haar vergeven moest ; omdat hij niet meer háten kòn . . . .



MARIE KALFF.

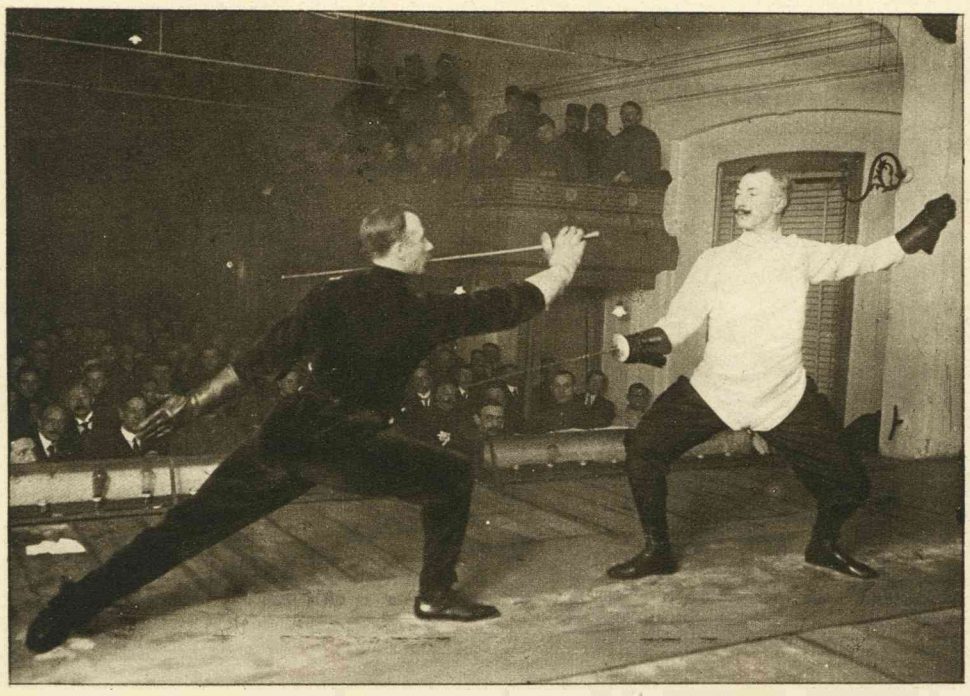
Door Mevrouw Marie Kalff (X), de bekende tooneelspeelster aan het Théâtre Antoine te Parijs, worden op verschillende plaatsen in ons land voordrachten gehouden, waarvan de geheele opbrengst komt ten bate van de in den oorlog blindgeworden Fransche krijgers. Het is ons aangenaam in ons blad de aandacht te kunnen vestigen op deze sympathieke vrouw en haar menschlievend werk, waarin zij krachtig wordt ter zijde gestaan door haar man, den heer H. R. Lenormand, die eveneens alles wat zijn kunst hem schenkt, beschikbaar stelt tot verzachting van het lot van „die arme blinde jongens", zooals mevrouw Kalff zelf de „victimes de la guerre" noemt. Thans gaat of is ze reeds weer naar Génève, waar haar man vertoeft en waar zij optreedt in het théâtre „La Comedie," om steeds meer te kunnen offeren op het altaar der menschlievendheid. Wij wenschen haar, den door den oorlog wreed-getroffenen ten heil, heel veel succes in heur kunst. — De foto, die wij hierboven reproduceeren en die ons van bevriende zijde werd toegezonden, werd genomen in het Hotel Impérial te Nice (Fr.) dat ingericht was als militair hospitaal en waar mevrouw Kalff als verpleegster het lot der gewonden trachtte te verzachten.

HERFSTLIEFDE

DOOR JO VAN DISSEL

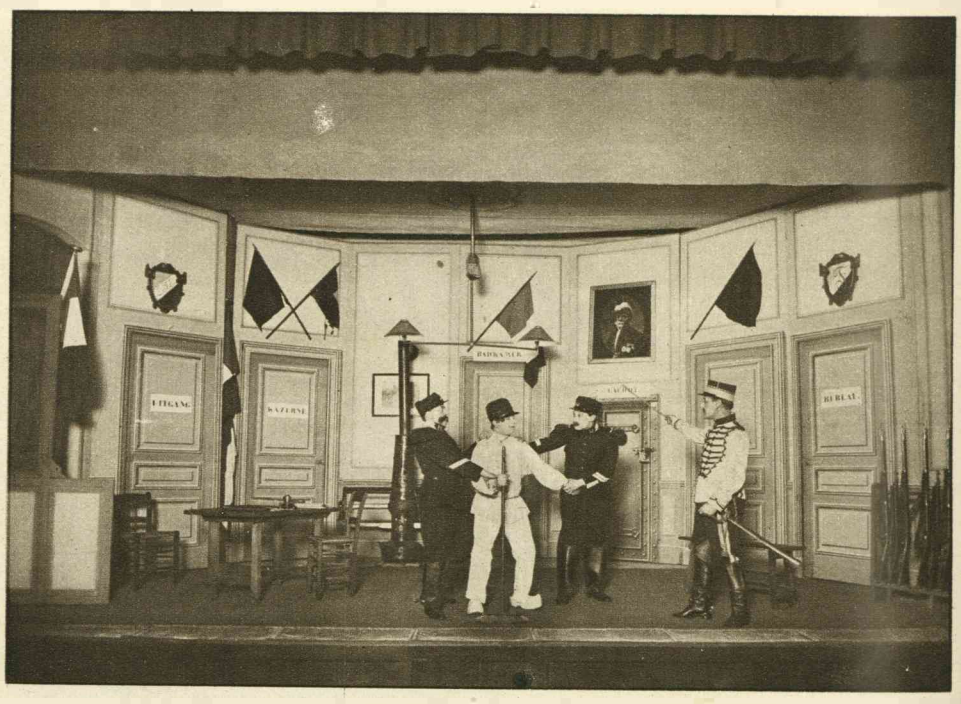
De heer Josephus van Dalem was altijd een vroolijke snuiter geweest, een ,,salonleeuw'', en thans, nu hij op den geposeerden leeftijd was en ruim vijftig jaren telde, was hij het nog en werd hij een ,,vrouwengek'' genoemd, een epitheton, dat wel minder welluidend, maar niet minder verdiend was.

,,Ouwe Joop'', zooals hij bij de intimi heetten, was op elke vroolijke partij te vinden ; hij was voorts al sinds tientallen van jaren lid van een plaatselijke, hoogst nette vereeniging, waarvan hij geen enkele uitvoering of bal oversloeg en waar



SCHERMEN.

Door de groep Westzaan werd verleden week te Beverwijk een sportdemonstratie gehouden die bijgewoond werd door den Burgemeester Strick van Linschoten en vele militaire autoriteiten. Onze foto is genomen tijdens een partij schermen tusschen de heeren L. van Humbeek (rechts) en Van Aerts (links).



,,KAZERNELUCHT''.

Scène uit het tweede bedrijf van de militaire klucht in 3 bedrijven „Kazernelucht", die met veel succes wordt gespeeld in het Centraal Théater te Amsterdam. (*V.F.B.*)